

кола Аджема, новиятъ войвода Георги Трънкинъ — всички сливенски младежи. Събрали се още момчета. Панайотъ Хитовъ раздѣлилъ четата на две: едната повелъ той и я поздравилъ. За войвода на втората чета билъ избранъ Георги Трънкинъ, а Хаджи Димитъръ извадилъ своето знаме и се обявилъ знаменосецъ. Чудни родолюбиви и храбри момчета! Но тѣ сж неопитни и за това бързо паднали въ ржцетѣ на потерята. Въ едно сражение младиятъ войвода Георги Трънкинъ падналъ убитъ и другаритѣ му се разбѣгали. Хаджи Димитъръ се отървалъ и постѣпилъ въ четата на опитния, предвидливия и умния Панайота Хитовъ. Следъ като обиколилъ съ малката си чета сливенскитѣ планини и наказалъ нѣколко татари и потисници надъ българитѣ, придруженъ съ вѣрния си знаменосецъ Хаджията, стариятъ войвода съ четата си заминалъ за Сърбия въ 1861/1862 г.

Въ Бѣлградъ

Въ Бѣлградъ Хаджи Димитъръ се запозналъ съ Раковски, съ старитѣ войводи: Христо Македонски, Желю, Ильо и съ Стефанъ Караджа. Двамата врѣстници, единиятъ въ с. Караджово, Елховско, а другиятъ въ Сливенъ, се много харесали единъ другъ и се обикнали отъ душа и сърдце. И двамата въ това време били силни на тѣло, яки по воля и смѣли по сърдце. До срещата си съ Георги Раковски тѣ слушали отъ старитѣ войводи само една дума: отмѣщение! — На кого? На злосторнитѣ турци, на черкезитѣ, на татаритѣ, на гърцитѣ, па и на виновнитѣ, споредъ тѣхъ, чорбаджии. А какъ може да става това? Панайотъ Хитовъ ги училъ така: събирайте се въ малки чети, за да можете лесно да се криете отъ турци и потери по горитѣ, като си намирате лесно закрилници и храна; прибѣгвайте често отъ едно мѣсто на друго. Наказвайте само про-